Р Е Ш Е Н И Е
№ 3072

гр. София, 09.05.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Второ отделение 30 състав,** в публично заседание на 10.04.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Любка Стоянова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **12416** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 126 – чл. 178 от Административно Процесуалния Кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Б. Д. Б., от [населено място], срещу Решение по протокол от 30.09.2013 г. на Централната местна комисия при СО, с което отказва да уважи искането на жалбоподателката за левова компенсация за притежавания от нея жилищно спестовен влог по реда на Закона за уреждане правата на граждани с многогодишни жилищно-спестовни влогове /ЗУПГМЖСВ/.

Жалбоподателката навежда доводи за неправилност и незаконосъобразност на оспореният акт, поради противоречие с материално правните норми на ЗУПГМЖСВ и правилника за неговото приложение. В съдебно заседание се представлява. Претендира разноски и представя списък по чл. 80 от ГПК.

Ответникът – Централната местна комисия при СО, в последното съдебно заседание се представлява и оспорва жалбата, навежда аргументи за нейната неоснователност и по тълкуването и прилагането на закона.

Административен съд – С.-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл.168 ал.1 от АПК събраните и приети по делото писмени доказателства и законосъобразността на оспорвания административен акт като цяло, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Намира жалбата за процесуално допустима, като подадена от лице с правен интерес

от оспорването и при приложението на чл. 140, ал. 1 от АПК по отношение на срока, доколкото в оспорения акт, който засяга правата й не е указано пред кой орган и в какъв срок може да бъде обжалван.

По същество намира жалбата за ОСНОВАТЕЛНА.

С оспорения административен акт - Решение по протокол от 30.09.2013 г. на Централната местна комисия при СО, се отказва да се уважи искането на жалбоподателката за левова компенсация за притежавания от нея жилищно спестовен влог по реда на Закона за уреждане правата на граждани с многогодишни жилищно-спестовни влогове. Актът е мотивиран с това, че жалбоподателката не отговаря на условието на чл. 11, ал. 4 /без посочен нормативен акт, уточнен в последствие в придружителното писмо, а именно правилника за приложение на закона/. Не са посочени други условия, поради което съдът намира, че именно това е спорният въпрос по делото.

На първо място, Съдът, съобразно изискването на чл. 168 от АПК – въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения акт на всички основания по чл. 146 от АПК, не е обвързан от твърденията на страните относно незаконосъобразността на оспореното решение, а сам следва да изследва и обсъди всички въпроси, които имат отношение към законосъобразността му. В резултат на тази проверка, намира, че оспореният акт е издаден от компетентен административен орган на основание чл. 8, ал. 2, във връзка с чл. 7, ал. 6 от ЗУПГМЖСВ, в пределите на неговата власт и в предвидените от чл. 59 АПК, форма и съдържание. Представено е решение №73 от 23.02.2012 г. на СОС за определяне състава на тази комисия – Ц. към СО.

На второ място, настоящият състав намира, че оспореният административен акт е издаден при спазване на процесуално правните норми за това.
Административния орган се произнесъл в срок по подаденото искане.
Производството е започнало по искане на Б. Б. с вх. №94-Б-267/10.09.2013 г. за изплащане на левова компенсация за закупуване на жилище от свободния пазар. Жалбоподателката е под № 08/02321 в окончателния списък по чл. 7 от ППЗУПГМЖСВ, подала е изискуемите се документи /нотариален акт и декларации/, които са били обсъдени на редовно заседание на комисията същия месец септември 2013 г.

На трето място, съдът намира, че административният акт е издаден в противоречие с материално правните норми на ЗУПГМЖСВ и правилника за неговото приложение, както и с целите и принципите на административното производство, залегнали в АПК. Не се спори от страните, че жалбоподателката е правоимащо лице за получаване на исканата компенсация. Спорът между страните се отнася за определението на закупения от нея имот като жилищен, който по представения нотариален акт е с описание „масивна двуетажна вилна сграда“ в [населено място], [община], махала Ш..
В приложимия закон - ЗУПГМЖСВ и правилника за прилагането му липсва легално определение на жилищен имот от свободния пазар, който може да бъде закупен от

лицата. Следователно по аналогия и в приложение на правилата Закона за нормативните актове следва да се намери това легално определение, което да отговаря на духа и принципите на закона. В този смисъл законодателят по различни поводи е дал легално определение на жилище и жилищен имот. Липсва легално определение обаче на вилен имот. Така „жилище" по смисъла на т. 30, § 5 от Допълнителните разпоредби на Закона за устройство на територията е „съвкупност от помещения, покрити и/или открити пространства, обединени функционално и пространствено в едно цяло за задоволяване на жилищни нужди". „Недвижим жилищен имот" по смисъла на т. 51, § 1 от Допълнителните разпоредби на Закона за данъците върху доходите на физически лица е „... който може да служи за задоволяване на жилищни нужди". Следователно налице е едно виждане на законодателя, което споделя и съдът, че вилният имот не е различен от жилищния, т.е. всеки имот, който е годен за живеене и задоволява жилищни нужди е жилище.

Закона за устройство на територията не прави разлика между жилищен и вилен имот и въвежда изисквания към жилището въобще с разпоредбата на чл. 40, която е доразвита и конкретизирана с разпоредбите на Наредба № 7/2003 год. за правила и норми за устройство на отделните видове територии и устройствени зони. Съгласно т. 29 от § 5 от Допълнителните разпоредби на Закона за устройство на територията „жилищната сграда" е предназначена за постоянно обитаване. Разпоредбите на Раздел II на гл. 26 от Наредба № 7/2003 год. са посветени на нормативните изисквания, на които следва да отговаря едно жилище. От представените в открито заседание, проведено на 27.02.2014 год. доказателства за узаконяване на сградата е видно, че тя отговаря на всички изисквания за жилище: жилищни помещения - стая-дневна, две спални; обслужващи помещения: кухня, баня с тоалетна, склад; комуникационни: антре и стълбище (чл. 108). Съдът намира, че представените документи обосновават твърдението на жалбоподателката, че е закупила жилище, което е годно за постоянно обитаване. Този имот може да служи за жилище, така както всеки друг имот, който по документи е определен като жилищен.

Още повече, че в разпоредбите на специалния закон - чл. 2, ал. 1, т. 1 от ЗУПГМЖСВ, жилищният имот е приравнен на вила, годна за обитаване. Следователно след като липсата на вила, годна за обитаване е задължителна предпоставка за компенсация, то тогава и закупуването на вилен имот дава права за получаване на компенсация. Твърденията, че вилният имот не е жилище няма нормативно основание. Нещо повече в редица разпоредби (чл. 5, ал. 2, т. 3; чл. 17, ал. 4. т. 2; чл. 28, ал. 2; чл. 32, ал. 3) в приетата от Столичен общински съвет Наредба за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на СО, липсата на вилен и жилищен имот се явява предпоставка за възникване на определени възможности за придобиване на общински имот. Следователно наличието или липсата на вилен имот се приравнява на наличието или липса на жилищен имот.

Тъй като ЗУПГМЖСВ е приет с цел да бъдат обезщетени граждани, чиито спестявания по независещи от тях причини - икономически и/или обществено-политически са се обезценили и практически са изгубили смисъл, съдът намира, че целта на закона е да може до известна степен да възстанови справедливостта като се обезщетят хората, отделяли ежемесечно средства от семейния си бюджет дългосрочно с цел да се сдобият с жилищен имот. Доколкото с процесния отказ административният орган пряко и без основание нарушава предвидената от закона цел, то отказът следва да бъде отменен, а преписката да бъде

върната на Ц. при СО за ново произнасяне и уважаване на искането на Б. Б..

В зависимост от резултата по делото и въз основа на направеното искане за възстановяване на разноски, съдът намира, че следва да осъди Столична община да заплати направените от жалбоподателката разноски в размер на 166 /сто шестдесет и шест/ лева, представляващи внесените суми за държавна такса и комисионна за завеждане на делото /16 лв./ и адвокатско възнаграждение /150 лв./.

Водим от горното и на основание чл. 143, ал. 1, чл. 172, ал. 2, чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд – София-град, II отделение, 30 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ като незаконосъобразно Решение по протокол от 30.09.2013 г. на Централната местна комисия при СО, с което отказва да уважи искането с вх. №94-Б-267/10.09.2013 г. на Б. Д. Б. за левова компенсация за притежавания от нея жилищно спестовен влог по реда на Закона за уреждане правата на граждани с многогодишни жилищно-спестовни влогове.

ВРЪЩА административната преписка за ново произнасяне на Централната местна комисия при СО, съобразно указанията на съда, в 14 дневен срок от съобщението за влязлото в сила решение.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на Б. Д. Б., ЕГН [ЕГН] от [населено място], сумата от 166 /сто шестдесет и шест/ лева, представляваща направените от лицата съдебни и адвокатски разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред ВЪРХОВНИЯ АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД на РЕПУБЛИКА Б. с касационна жалба в четиринадесет дневен срок от получаване на съобщенията до страните, че е постановено.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: